

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5463/23
27.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Данице Косовац и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Пацић, адвокат из Београда, Устаничка 174/53, против тужених Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, Косовска 31 и ББ из ..., чији је пуномоћник Зора Добричанин Никодиновић, адвокат из Београда, Косовска 49, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужених изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 2916/22 од 19.1.2023. године, у седници већа одржаној дана 27.3.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 2916/22 од 19.1.2023. године у првом ставу изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 2916/22 од 19.1.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени Република Србија - Министарство унутрашњих послова и ББ из ... да, као солидарни дужници тужиоцу АА из ... накнаде трошкове првостепеног поступка у износу од 233.100,00 динара, у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2916/22 од 19.1.2023. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па су обавезани тужени, да као солидарни дужници тужиоцу накнаде нематеријалну штету за претрпљене физичке болове износ од 100.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 100.000,00 динара све са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Другим ставом

изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу на име умањења опште животне активности исплате износ од 400.000,00 динара, као и износе од још по 100.000,00 динара преко досуђеног на име претрпљеног физичког бола и на име претрпљеног страха са траженом законском затезном каматом. Трећим ставом изреке, обавезани су тужени да, као солидарни дужници тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 720.350,00 динара.

Благовремено изјављеним жалбама тужени су побијали првостепену пресуду из свих разлога прописаних чланом 372 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04...111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506 став 1 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/20), у првом и трећем ставу изреке. Трошкове другостепеног поступка опредељено су тражили.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијаном делу, сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 372 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04 и 111/09), Апелациони суд је оценио да су жалбе тужених делимично основане.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде у потврђујућем делу је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, који су сагласни са изведеним доказима, због чега се она жалбама тужених неосновано побија и због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању и стању у списима, дана 28.3.2007. године на тролебуској окретници броја ... и ... у ... улици, дошло је до штетног догађаја на тај начин што је интервентна јединица МУП РС неосновано напала и применила силу према тужици, тако што су припадници интервентне јединице уз примену физичке силе тужиоца ударили ногом у пределу потколенице, изговарајући више претњи и увереда на његов рачун. Тужилац је задобио три ударца у пределу лица - јагодичне кости, те је спроведен у ПС Вождовац, а потом у Ургентни центар где су констатоване повреде, које су оцењене као лаке телесне повреде. Према исказима сведока ВВ и ГГ, који су присуствовали критичном догађају када су се припадници МУП РС, као и тужени ББ - припадник интервентне јединице, зауставили на окретници тролејбуса, препречили пут да тролејбуси не могу да изађу са станице, тужилац – ... у том тренутку је по сатници требало да крене са станице, па је аблендовао два пута, због чега су припадници МУП РС дошли до истог, легитимисали и одвели тужиоца до свог аутомобила - ципа, претресали су, гурали и ударали тужиоца по ногама и увргали руке истом. Према пријави о повреди на раду од 3.4.2007. године, тужиочева повреда на раду десила се дана 28.3.2007. године у 21,20 часова на термину ... , као извор повреде наведено је да је тучен од стране интервентне јединице МУП, да је због препирке са инвервентном полицијом дошло до привођења тужиоца - ... из непознатог разлога. Према ортопедском налазу Института за ортопедско – хируршке болести Бањица од 30.3.2007. године, тужилац је дана 28.3.2007. године, задобио повреду леве потколенице и скочног зглоба

са утрашње стране са већим хемтомом. Према допису Министарства унутрашњих послова Дирекције полиције - Комисије за решавање притужбе број 07.2-266/07 од 10.12.2007. године, тужилац је поводом притужбе упућене Одељењу за контролу законитости у раду Полицијске управе за Град Београд, обавештен да је на основу спроведеног поступка и изведених доказа на одржаној јавној седници којој је тужилац присуствовао, донета одлука да је притужба тужиоца основана, јер је утврђено да притуженици ДД, ЋЋ и тужени ББ дана 28.3.2007. године, приликом интервенције - обављања полицијских послова нису поступили у складу са Законом о кривичном поступку, Законом о полицији и другим законима којима је ближе уређен начин примене овлашћења. Комисија је оценила да у поступцима тужиоца није било физичког напада, претње, нити увреде према притуженицима. Према пресуди Петог општинског суда у Београду К 474/07 од 11.2.2008. године, правноснажној дана 15.2.2008. године, тужилац је ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело ометање службеног лица у обављању послова безбедности из члана 23 став 1 Закона о јавном реду и миру у вези са догађајем од дана 28.3.2007. године. Према решењу дисциплинског старешине Министарства унутрашњих послова – ПУ за град Београд ДС 116-1/83 од 15.4.2008. године, тужени ББ је на основу члана 6 став 1 Уредбе о дисциплинској одговорности у МУП ослобођен дисциплинске одговорности у вези са обављањем полицијских послова дана 28.3.2007. године.

Према налазу вештака ортопеда од 21.6.2021. године, тужилац је дана 28.3.2007. године задобио лаке телесне повреде у виду нагњечине обе шаке, десног лакта, леђа и леве потколенице. По повређивању тужилац је трпео болове јаког интензитета у трајању од једног сата, због вишеструког нагњечења тела. Протеком времена и након ординирајуће терапије и мера лечења, наступили су болови средњег интензитета у укупном трајању од 7 дана, када долази прво до развоја, а потом и постепеног смиривања отока и локалног неспецифичног запаљења на месту нагњечења, као и формирања мекоткивног отока са модрицом и хематомом у висини унутрашње леве потколенице, а потом су болови слабог интензитета у укупном трајању о 14 дна, када долази до даљег зацељења повреда, меких структура. Након тога, стални болови се губе и могу постојати повремени болови слабог интензитета још око недељу дана на повећану физичку активност, а по инцизији урађеној након месец дана од повреде постоји краткотрајни бол јаког интензитета око минут, средњег интензитета око два дана и слабог око три дана, те након тога повремени болови слабог интензитета 10 дана. Установљени варикозни синдром није последица тог повређивања.

Према налазу вештака неуропсихијатра од 12.7.2022. године, у тренутку када су полицајци тужиоцу ставили лисице на руке и почели да истог ударају, тужилац је претрпео примарни страх јаког интензитета у трајању од 1-2 минута, потом је тужилац трпео страх јаког интензитета седам сати, који је био потенциран примарним боловима. Наредних 14 дана тужилац је трпео секундарни страх средњег интензитета, јер се плашио компликација које могу наступити након задобијања повреда у виду контузија јагодичне регије леве стране лица, контузије тела, руку, потколенице са контузијом вена и формираним хематомом. Наведени страх је био потенциран боловима. У даљем периоду лечења, опоравак тужиоца је трајао 30 дана када је имао секундарни страх слабог интензитета, јер је стрепио да му функције повређене ноге неће бити потпуно

повраћене, а целокупни страх је у периоду од 45 дана нарушио психичку равнотежу тужиоца али није дао трајне последице у психичкој свери истог.

Полазаћи од овако утврђеног чињеничног стања и стања у списима, првостепени суд је разматрајући прво приговор застарелости потраживања оценио да исти није основан, јер од штетног догађаја до подношења тужбе није протекао рок од три године прописан одредбом члана 376 Закона о облигационим односима. Првостепени суд је у складу са члановима 154 и 170 Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Службени лист СРЈ", бр. 31/93, "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повелја и "Службени гласник РС", бр. 18/2020) оценио да постоји одговорност тужених за насталу штету тужиоцу и то тужене Република Србија – Министарство унутрашњих послова по основу одговорности за штету коју радник у раду или у вези са радом проузрокује другом лицу, а тужени ББ по основу кривице, јер је првостепени суд оценио да постоји узрочно-последична веза између радњи предузетих од радника Републике Србије - Министарства унутрашњих послова и туженог ББ, са повредама које је критичном приликом задобио тужилац.

Одлуку о висини накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх и бол првостепени суд је донео у складу са чланом 200 Закона о облигационим односима, имајући у виду све субјективне и објективне околности конкретног случаја, као и налазе вештака ортопеда и неуропсихијатра, па је тужиоцу за претрпљени физички бол и за претрпљени страх досудио износе од по 100.000,00 динара са законском затезном каматом у складу са чланом 277 Закона о облигационим односима почев од дана пресуђења, па до исплате, а одбио је као неоснован тужбени захтев у делу преко досуђеног, за износе од још по 100.000,00 динара за сваки од наведених видова нематеријалне штете. Првостепени суд је закључио да тужилац није доказао да је критичном приликом дошло до умањења опште животне активности тужиоца, јер према налазима судских вештак не произлази да је до истог дошло, па је у том делу одбио као неоснован тужбени захтев.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку у потврђујућем делу разлоге које у целисти прихвата Апелациони суд.

Неосновано се жалбом тужене Републике Србије - Министарства унутрашњих послова указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 Закона о парничном поступку – да првостепена пресуда не садржи елементе прописане одредбама члана 355 став 3 Закона о парничном поступку - јединствени матични број грађана, странке која је физичко лице, матични број странке која је правно лице, а ако је странка Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, директног корисника буџетских средстава због чијег рада је настало потраживање, као и јединствени број корисника јавних средстава који припада том директном кориснику буџетских средстава, с обзиром да је према у стању у списима тужба у овом спору поднета дана 27.3.2010. године, а да је таква обавеза прописана Законом о допуни Закона о парничном поступку објављеном у "Службеном гласнику Републике Србије", број 18/20 од 3.3.2020. године, који је ступио на снагу

осмог дана од дана објављивања. Осим тога, пропуштање првостепеног суда да у уводу наведе јединствену матични број грађана или матични број странке која је правно лице не утиче на законитост и правилност побијане пресуде будући да није споран идентитет лица на које се пресуда односи.

Неосновани су жалбени наводи тужене Републике Србије - Министарства унутрашњих послова о погрешној примени материјалног права - одредбе члана 170 Закона о облигационим односима и члана 154 Закона о облигационим односима указивањем да тужена Република Србија не одговара за штету по основу кривице, као облика одговорности.

Одредбом члана 170 Закона о облигационим односима прописано је да за штету коју запослени у раду или у вези са радом проузрокује трећем лицу, одговара предузеће у коме је запослени радио у тренутку проузроковања штете, осим ако докаже да је запослени у датим околностима поступао онако како је требало (1). Оштећеник има право захтевати накнаду штете и непосредно од радника, ако је штету проузроковао намерно (2).

Одредбом члана 172 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

Да би држава била обавезна да надокнади штету коју је треће лице - физичко или правно, претрпело због неправилног или незаконитог рада државног органа, морају бити испуњени услови - да је штета проузрокована грађанима или правним лицима, да је штета проузрокована од стране државног органа или организације која врши јавна овлашћења, да постоји узрочна веза између вршења дужности службеног лица и проузроковања штете, да је штета наступила због незаконитог или неправилног рада државног органа. За постојање одговорности за проузроковану штету је претпоставка алтернативно, а не кумулативно постојање незаконитог или неправилног рада у обављању службе или делатности.

Незаконит рад би се манифестовао као поступање противно закону, другом пропису или општем акту или пропуштање да се закон, други пропис или општи акт примени или као радња противна обичајима и правилима норме. Као неправилан рад могу се означити и радње које нису у складу са општим нормама у вршењу службе, а којима је грађанима или правним лицима причињена штета. Према утврђеном чињеничном стању полицијски службеници из Интервентне јединице МУП РС, чији је припадник био ББ, су према тужиоцу АА, применили средства принуде-физичку силу, због којих је претрпео повреде.

Неосновани су жалбени наводи тужене Републике Србије - Министарства унутрашњих послова о погрешној примени материјалног права при одлучивању о накнади нематеријалне штете за претрпљени страх и бол, указивањем да тужиоцу не припада накнада за наведене видове нематеријалне штете пошто је претрпео лаке телесне повреде, а да утврђена дужина трајања болова и страха код тужиоца не

оправдава висину накнаде нематеријалне штете која је досуђена.

Страх је психички осећај и последица неке опасности или кризне ситуације у којој се нашло лице које га доживљава. Страх представља посебан вид нематеријалне штете, па оштећеном припада правична накнада нематеријалне штете ако суд нађе да околности случаја, а нарочито јачина страха и његово трајање то оправдава, док тежина односно квалификација повреде није околност од које би зависило право на накнаду.

Претрпљени физички болови су један од видова нематеријалне штете за који се може досудити накнада уколико дужина трајања болова и њихов интензитет оправдава досуђивање накнаде, без обзира да ли је повреда оставила трајне последице.

По оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања оценио да тужиоцу припада право на накнаду нематеријалне штете за претрпљени страх. Према налазу вештака неуропсихијатра тужилац је претрпео примарни страх јаког интензитета у трајању од 1-2 минута, а затим страх јаког интензитета 7 сати, који је био потенциран примарним боловима када су га одвезли у СУП Вождовац и тамо испитивали и водили на специјалистичке прегледе у Клинички центар, где му је указана прва медицинска помоћ. Наредних 14 дана тужилац је трпео секундарни страх средњег интензитета, плашио се компликација које могу наступити након задобијања повреде у виду контузије јагодичне регије леве стране лица, контузије тела, контузије руку, потколенице са контузијом вена и формираним хематомом, те је целокупан страх у периоду од 45 дана нарушио психичку равнотежу тужиоца.

Према утврђеном чињеничном стању у првостепеном поступку, тужилац је због задобијених повреда, које се квалификују као лака телесна повреда, трпео болове јаког интензитета у трајању од једног сата, због вишеструког нагњечења тела, а протеклом времена и након ординирајуће терапије и мера лечења, наступили су болови средњег интензитета у укупном трајању од 7 дана, када долази прво до развоја, а потом и постепеног смиривања отока и локално неспецифичног запаљења на месту нагњечења, као и формирања мекоткивног отока са модрицама и хематомима у висини унутрашње леве потколенице, а потом су болови слабог интензитета у укупном трајању о 14 дна, када долази до даљег зацељења повреда, меких структура. Након тога, постоје повремене болови слабог интензитета још око недељу дана на повећану физичку активност, а по инцизији урађеној након месец дана од повреде постоји краткотрајни бол јаког интензитета око минут, средњег интензитета око два дана и слабог око три дана, те након тога повремене болови слабог интензитета 10 дана.

Неосновани су жалбени наводи тужене Републике Србије - Министарства унутрашњих послова о погрешеној примени материјалног права приликом одлучивања о износу новчане накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и за страх, јер се нижим износом од досуђеног не би постигао циљ новчане накнаде и тужиоцу пружила сатисфакција. Висину досуђене накнаде првостепени суд је оценио правилном применом критеријума из члана 200 Закона о облигационим односима, имајући у виду интензитет и трајање страха код тужиоца.

Имајући у виду све релевантне чињенице које утичу на одмеравање висине накнаде нематеријалне штете на основу одредбе члана 200 Закона о облигационим односима, квалификацију повреде, околности настанка исте, те интензитет и дужину претрпљених физичких болова и страха, ценећи износ који је тужиоцу досуђен, по оцени Апелационог суда првостепени суд је правилно утврдио висину правичне накнаде за претрпљене физичке болове и страх. Износи досуђени првостепеном пресудом не воде обогаћењу тужиоца, који је претрпео повреду правно заштићеног нематеријалног добра, већ је тужиоцу пружено морално задовољење у складу са тежином задобијене повреде.

Неосновани су жалбени наводи туженог ББ о погрешеној примени материјалног права – члана 376 Закона о облигационим односима приликом оцене истакнутог приговора застарелости потраживања, (наводи да је штетни догађај био 28.3.2007. године, а да из ожалбене пресуде произлази да је тужба препоручено послата 27.8.2010. године), с обзиром да је у првостепеној пресуди услед очигледне омашке наведен погрешан датум, док према стању у списима из пријемног печата суда произлази да је тужба предата пошти дана 27.3.2010.године, тако да је првостепени суд правилно закључио да потраживање тужиоца није застарело.

Без утицаја су жалбени наводи туженог ББ којима указује на битне повреде одредаба члана 361 став 1 Закона о парничном поступку, јер је решење Првог основног суда у Београду П 67995/10 од 28.7.2017. године, којим је одлучено о повлачењу и преиначењу тужбе у складу са поднеском тужиоца од 5.5.2016. године, по жалби туженог ББ било предмет оцене Вишег суда у Ваљеву и о изјављеној жалби је исти суд донео одлуку Гж 702/19 од 3.10.2019.године.

Неосновано се жалбом туженог ББ оспорава оцена изведених доказа, јер суд у складу са одредбом члана 8 Закона о парничном поступку оцењује које су чињенице узете као доказане. У конкретном случају ова оцена је заснована на савесној и брижљивој оцени сваког доказа засебно и свих доказа заједно, те на основу резултата целокупног поступка што произлази из образложења побијане одлуке, односно могуће је да се утврди која чињеница је на основу ког доказа из ког разлога узета као утврђена. Исказ тужиоца, туженог, сведока саслушаних у поступку, као и налази вештака били су предмет оцене првостепеног суда, а исти је по оцени Апелационог суда правилно закључио о постојању правно релевантних чињеница за које је дао јасне разлоге.

Правилно је првостепени суд, на основу резултата целокупног доказног поступка, извео закључак да је тужилац током првостепеног поступка доказао да у конкретном случају постоји основ одговорности тужених, као и узрочно последична веза између означене штетне радње туженог и штете за коју је претрпео тужилац.

Неосновано се жалбом туженог ББ указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 5 Закона о парничном поступку - да су се тужени ДД, ЂЂ и ББ налазили у таквој процесној заједници да су се морали сматрати једном парничном странком, те да би се повлачењем тужбе према ДД и ЂЂ сходно члану 204 Закона о парничном поступку, морало сматрати да је тужба повучена и у

односу на њега.

Нужно и јединствено супарничарство постоји ако тужбом, као тужени, морају бити обухваћени сви учесници спорног односа, који се сви заједно сматрају једном парничном странком у смислу одредбе члана 204 Закона о парничном поступку. Неучествовање једног од нужних супарничара представља недостатак који утиче на страначку способност, јер сви нужни супарничари чине једну парничну странку, а када недостаје један од њих, онда у спору нема ни парничне странке. Правила поступка у случају овакве процесне заједнице наложена су нужношћу да спор буде решен само једном пресудом, која ће гласити подједнако према свим супарничарима, те је у том циљу закон прописао фикцију по којој се сви супарничари сматрају као једна парнична странка.

У конкретном случају код тужених ДД, ЂЂ и ББ није постојало јединствено нужно супарничарство, јер исто постоји када супарничари чине јединствену правну заједницу, а што је изостало у конкретном случају пошто се ради о обичним солидарним дужницима (пасивни формални супарничари).

Приликом доношења одлуке, Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су исти без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Правилном применом чланова 149 и 150 Закона о парничном поступку првостепени суд је одлучио о трошковима парничног поступка, с обзиром на исход спора и постигнути успех странака, чију је висину определио сагласно одредбама Адвокатске тарифе и Таксене тарифе важећим на дан пресуђења.

На основу изложеног, применом члана 375 у вези са чланом 373 став 1 тачка 2 и применом члана 387 тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у првом ставу изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом тужених указује на погрешну примену материјалног права приликом одлучивања о трошковима парничног поступка решењем садржаним у трећем ставу изреке побијане пресуде.

Одредбом члана 149 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове. Ставом 2 истог члана прописано је да ако странка делимично успе у парници, суд може с обзиром на постигнути успех да одреди да свака странка сноси своје трошкове или да једна странка накнади другој сразмеран део трошкова.

Одредбом члана 150 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о висини трошкова, одлучује суд ценећи све околности. Одредбом члана 159 став 1 Закона о парничном поступку прописано је да о накнади трошкова

одлучује суд на одређени захтев странке, а ставом 2 истог члана прописано је да је странка дужна да у захтеву опредељено наведе трошкове за које тражи накнаду.

Тужиоцу заступаном од стране пуномоћника из реда адвоката сходно члановима 149, 150 и 159 Закона о парничном поступку, према постигнутом успеху у спору припадају трошкови првостепеног поступка за састав тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 9.000,00 динара, за заступање на седам одржаних рочишта у износу од по 10.500,00 динара, за приступ на четрнаест неодржаних рочишта у износу од по 6.000,00 динара, на име трошкова вештачења износ од 30.000,00 динара и на име таксе на тужбу и пресуду у износу од по 13.800,00 динара, укупно 233.100,00 динара, све према Адвокатској тарифи и Таксној тарифи важећим у време првостепеног пресуђења.

На основу изнетог, применом члана 387 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

Како су тужени успели са жалбама у незнатном делу, то су сходно члану 161 став 1 Закона о парничном поступку, у вези са чланом 150 став 1 Закона о парничном поступку, као неосновани одбијени њихови захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у трећем ставу изреке.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је имао у виду да је првостепени суд применио одредбе Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11..18/20), али како су истоветне садржине као и одредбе Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује, то је ова омашка без утицаја на правилност побијане пресуде.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић